

א. יהושע, פרק ב', פסוק א'

"וישלח יהושע בן נון מן השטים שנים אנשים מרגלים חקש לאמר לנו ראו את הארץ ואת ריחו וילכו ויבאו בית אשה זונה ושמה רחב וישקבו שמה"

רש"י שם: "וישלח יהושע וגו' - על כרחי אני צ"ל שבתוך ימי אבל משה שלחם שהרי לסוף ג' ימים שתמו ימי אבל משה עברו את הירדן שמשם אנו למדים שמת משה בז' אדר כשאתה מונה ל"ג למפרע מיום שעלו מן הירדן בעשור לחדש הראשון וע"כ משנשתלח המרגלים לא עברו את הירדן עד יום החמישי שנ' וישבו שם שלשת ימים עד שבו הרודפים בו בלילה ויעברו ויבאו אל יהושע בן נון וישכם יהושע בבוקר ויסעו מהשיטים הרי יום ד' וילינו שם טרם יעברו נמצא שלא עברו עד יום ה'."

ב. יהושע פרק ב', פסוק ד'

"ותקח האשה את שני האנשים ותצפנו ותאמר פן באו אלי האנשים ולא ידעתי מאין המה:"

רש"י שם: "מדרש אגדת תנחומ' יש פנחס וכלב היו... ותצפנו כל אחד ואחד בפני עצמו."

ג. יהושע פרק ב', פסוק י"א

ונשמע וימס לבבנו ולא קמה עוד רוח באיש מפניכם פי ה' אלוקיכם הוא אלוקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת."

רש"י שם: "אמרו אין לך כל שר ונגיד שלא בא אל רחב הזונה."

ד. יהושע פרק ב', פסוק ט"ו

"ותורדם בחבל בעד החלון פי ביתה בקיר החומה ובחומה היא יושבת"

רש"י שם: "באותו חבל וחלון היו הטאפים עולין אליה אמרה רבונו של עולם באלו חטאתי באלו תמחול לי:"

ה. מכילתא דרבי שמעון בר יוחאי פרק י"ח

"אמרו בת עשר שנים היתה בשעה שיצאו ישראל ממצרים... לחמשים שנה נתגיירה. אמרה בשלשה דברים חטאתי בשלשה דברים מחול לי בחבל ובחלון ובחומה שנ' ותורדם בחבל בעד החלון... ומה שכר נטלה על כך? זכתה שיצאו ממנה שמונה נביאים וכהנים."

ו. מדרש תדשא

"יש נשים חסידות גיורות, הגר, אסנת, ציפורה.. רחב."

ז. משנה תורה לרמב"ם, הלכות מלכים, פרק ז', הלכה ה'

"שלושה כתבים שלח יהושע עד שלא נכנס לארץ. הראשון שלח להם: מי שרוצה לברוח, יבחר. וחזר ושלח: מי שרוצה להשלים, ישלים. וחזר ושלח: מי שרוצה לעשות מלחמה, יעשה."

ח. אורות המלחמה ב.

אנו מסתכלים בדורות הראשונים, המסופרים בתורה, בנביאים ובכתובים, אותם הדורות שהיו עסוקים במלחמה - והם הם הגדולים שאנו מתייחסים אליהם בידידות וגדולת קודש. הננו מבינים, שהזיק הנשמתי הוא היסוד: אותו מעמד העולם, שהלך במרוצתו אז, שהיתה המלחמה כל כך נחוצה בו, הוא גרם להופיע את אלה הנשמות, שהרגשתן, הפנימית בתוכן שלם היתה. מלחמת קיומם, קיום האומה, מלחמת ד' היתה בהכרה פנימית. עזיזים היו ברוחם וידעו בעמק החשך לבחור בטוב ולסור מן הרע, "גם כי אלך בגיא צלמות לא אירע

רע". כשאנו מתבוננים אליהם, הננו, בכל ההופעה הרוחנית שאנו כל כך שוקקים לה, משתוקקים לאימוצם, לכח החיים החטוב והגבוש, האיתן והמוצק, ששכן בקרבם, ומתוך תשוקה זו, כחנו הרוחני מתאמץ וכח גבורתנו מתעדן, ואותן הנשמות החזקות חוזרות לחיות בנו כימי עולם.

לולא חטא העגל היו האומות יושבות ארץ ישראל משלימות עם ישראל ומודות להם, כי שם ד' הנקרא עליהם היה מעורה בהן יראת הרוממות, ולא היתה שום שיטת מלחמה נוהגת, וההשפעה היתה הולכת בדרכי שלום כבימות המשיח. רק החטא גרם ונתאחר הדבר אלפי שנים, וכל מסבות העולם הן אחוזות זו בזו להביא את אור ד' בעולם, וחטא העגל ימחה לגמרי וממילא כל הואיהם יכירום כי הם זרע ברכ ד', והעולם יתוקן באורח שלום ורגשי אהבה, ונעם ד' יוחש בכל לבב, לענג רוח ולעדן נשמה ולכל בהם תחיה נפש כל חי.

ארץ-ישראל

א

ארץ-ישראל איננה דבר חיצוני, קנין חיצוני לאמה, רק בתוך אמצעי למטרה של ההתאגדות הפללית והחזקה קיומה החמרי או אפלו הרוחני. ארץ-ישראל היא חטיבה עצמיתית קשורה בקשר-חיים עם האמה, חבוקה בסגלות פנימיות עם מציאותה. ומתוך כך אי-אפשר לעמד על התכן של סגלת קדשת ארץ-ישראל, ולהוציא לפעל את עמק חפתה, בשום השפלה רציונלית אנושית כיון ד' אשך על האמה בכללה, בהטבעה הטבעית הרוחנית אשר בנשמת ישראל, שהיא ששולחת את קריה בצבעים טבעיים בכל הארחות של ההרגשה הבריאה, ומנרחת היא את זריחתה העליונה על-פי אותה המדה של רוח הקדשה העליונה, הממלאת חיים ונעם עליון את לבב קדושי הרעיון ועמקי המחשבה הישראלית.

המחשבה על-דבר ארץ ישראל, שהיא רק ערך חיצוני כרי העמדת אגדת האמה, אפלו כשהיא באה כרי לבצר על-ידה את הרעיון היהודי בגולה, כרי לשמר את צביונו ולאמץ את האמונה והיראה והחוק של המצוות המעשיות בצורה הגונה, אין לה הפרי הראוי לקיום, כי היסוד הזה הוא רעוע בערך איתן הקדש של ארץ-ישראל. האמוץ האמתי של רעיון היהדות בגולה הוא יבוא רק מצד עמק שקועו בארץ-ישראל, ומתקנות ארץ-ישראל יקבל תמיד את כל תכונותיו העצמיות. צפית הישועה היא כח-המעמד של התהדות הגלותית, והיהדות של ארץ-ישראל היא הישועה עצמה.